

Ernst Cothmann Eberhard Deichmann

Sequentes Conclusiones, Ex L. III. De Iustit. Et Iure, Et L. I. C. Und. VI, ut &, ex C. Significasti: X. de homicidio. Decreto & auctoritate, Ampliissimi Ictorum Ordinis, in alma Rosarum Academia,

Rostochii: Pedanus, 1623

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730911853>

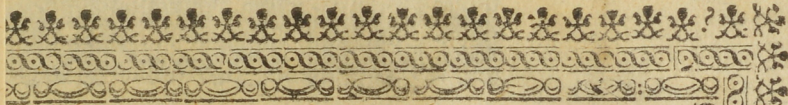
Druck Freier Zugang

West.
E. Lohmann (E. Deichmann)

R. U. in 1623.

16

D. & A. C.
Sequentes Conclusiones,

EX

L. III. DE JUSTIT.
ET JURE, ET L. I. C. UND. VI,
ut & ex C. Significasti: X. de
homicidio.

*Decreto & auctoritate, Amplissimi Jctorum
Ordinis, in alma Rosarum Academia,*

DIRECTORE
VIRO MAGNIFICO,

DN. ERNESTO COTHMAN,
viro celeberrimo, dictiq; ordinis DECANO specta-
bili, & SENIORE emerito, Mecœnate, ac præce-
ptore suo, æternum honorando,

PRO CONSEQUENDIS IN UTROq; Ju-
re, honoribus & privilegijs Doctoralibus,
publicæ censuræ ac disquisitioni subijcit,

BERNHARDUS Deichman
Osnabrugensis.

III. Id. Martij, horis matutinis, & pomeridianis,

ROSTOCHII

Typis JOACHIMI PEDANI, Acad. Typog.
ANNO M. DC. XXIII.

D. & A. C.

Sequentes Conclusiones,

EX

L. III. DE JUSTIT.

ET JURE, ET L. I. C. UND. VI,

ut &, ex C. Significasti: X. de
homicidio.

*Decreto & auctoritate, Amplissimi Jctorum
Ordinis, in alma Rosarum Academia,*

DIRECTORE

VIRO MAGNIFICO,

DN. ERNESTO COTHMAN,

Jcto celeberrimo, dictiq; ordinis DECANO specta-
bili, & SENIORE emerito, Mecænate, ac præce-
ptore suo, æternùm honorando,

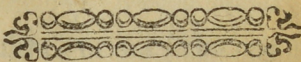
PRO CONSEQUENDIS IN UTROq; Ju-
re, honoribus & privilegijs Doctoralibus,

publicæ censuræ ac disquisitioni subijcit,

EBERHARDUS Deichman

Osnabrugensis.

III. Id. Martij, horis matutinis, & pomeridianis,

ROSTOCHII

Typis JOACHIMI PEDANI, Acad. Typog.

ANNO M. DC. XXIII.

1623

THESIS I.

Nobilis, juxta ac utilis est incul-
pata tutela doctrina, quam veluti in tabula
depictam, nobis Jctus Florentinus exhibet,
in famosissima, multumq; in Scholis, ac foro
agitata L. iii. de Just. & Jur. qua hoc jure
evenire dicitur, ut, quod quisq; ob corporis
sui tutelam fecerit, jure fecisse existimetur.

II.

Quamvis autem hæc Lex, non scripta, sed nobiscum
nata, adeoq; omnis dubitationis experta sit: tamen cum de-
fensionis terminos, affectuum motus, subindè transilient,
indeq; litium cotidie seges locuples enascatur, operæ pre-
tium erit, præcepta defensionis certa, ex amplissima hacce
materia, in fasciculum quasi congesta, publicæ censuræ ac
disquisitioni subijcere.

III.

Legitima autem defensio, est instantis imminentisvè,
vel illata violentiæ atq; injuriæ, justa propulsatio.

IV.

Et tam jure Naturali, quàm Gentium, Civili, & Cano-
nico, permessa est: neq; in foro fori, neq; poli, pœnam, ul-
lam meretur.

V.

Hæc q; adeò firma sunt, ut nec Princeps auctoritate ac
potestate sua, nec generalis Lex, vetare possit, quo minus vim
vitæ, vel pudori illatam, propulsemus.

A 2.

Quemad-

VI.

Quemadmodum verò, jura cuilibet hanc defensionem concedunt, sic eandem contra quemlibet, quacunq; dignitate præfulgentem, permittunt.

VII.

Undè consequitur, Defensionem legitimam ac necessariam, contra magistratus, parentes, præceptores, vel dominos, vim & injuriam manifestam facientes, Lege naturæ concedi.

VIII.

Sedan hæc defensio liberis sic permiffa fit, ut parentes, vim inferentes, è medio jure tollant, major quæstio est? Quam negativè decidendam esse, affirmamus.

IX.

Sic, si Magistratus ministri, sub prætextu officij, dolo malo, fontibus vel infontibus vim injustam inferunt, jure illis resistitur, eoq; insuper etiam puniri, justum & æquum esse, statuitur.

X.

Cæterum, contra Magistratus, Jurisdictionem ordinariam exercentes, parentes, præceptores & dominos, castigationem in disciplina, sine nimia sævitia adhibentes, defensio minimè permittitur.

XI.

Maleficorum vim ministri publici, cum moderamine, rectè propulsant: ast fontes fugientes, nisi vivos vel mortuos capiendi ac ducendi mandatum habeant, impunè neq; vulnerant, neq; occidunt.

XLI,

Defensio hæc, Vel circa propriam vel circa proximi personam considerari potest.

De

XIII.

De propria defensione, prorsus nullum est dubium, in tantum, ut defensionem negligens, & internecionem, cum possit, non avertens, non minus peccet, quam si manus sibi ipsi intulisset: cum ordinatam, à Jehova naturæ insitam charitatem, lædat, & legitima dulcissimæ vitæ conservandæ præsidia, negligat

XIV.

Ac perquam eleganter Ictus Paulus, in receptis sententiis: qui latronem, cædem sibi inferentem, vel alium quemlibet stuprum inferentem, occiderit, puniri non placuit. Alius enim vitam, alius pudorem publico facinore defendit.

XV.

Et S. Augustinus, Lex, inquit, iusta est, quæ dat potestatem vel viatori, ut latronem, ne ab eo ipse occidatur, occidat, vel cuiquam viro, aut fæminæ, aut violenter sibi stupratorem irruentem, ante illatum stuprum, si possit interimat. Et multo est mitius, eum, qui alienæ vitæ insidiatur, quam eum, qui suam tueri adnititur, occidi: Et multo est immenius, invitum hominem stuprum perpeti, quam eum, à quo vis illa infertur, ab eo, cui inferre conatur, interimi.

XVI.

Hinc quæsitum est: An aliquis ad evitandum stuprum, vel simile quid, seipsum licitè occidat? Constat ex Pomponio nostro, Verginium quendam, castitatem filiæ, vitæ quoq; ejus præferendam putasse, ac cultro arrepto de tabernaculo lanionis, filiam interfecisse, in hoc scilicet, ut morte virginis, contumeliam stupri arceret. Quin & Sanctorum Patrum nonnulli, haud obscure docent, mortem arripere licere, si castitas pericletur. Verum pugnant ista cum illustrissimo & serenissimo Dei præcepto: NON OCCIDES. Quo-

circa Augustinus pie & præclare scribit, non eam fortitudinem, sed mollitiem vel imbecillitatem esse: cum homicidium sui ipsius, nunquam sit in laude.

XVII.

Cæterum de defensione proximi, difficilior est quæstio. Etsi enim singuli proximum à vi & injuria rectè defendunt, tamen an id jure sic faciant, ut in vasorem interimant, non omnium eadem opinio est, cum quidam id legitimè fieri negent, alij verò contrariam sententiam propugnent, &, verbi gratia, patrem filij, & maritum conjugis aggressorem vel stupratorem, legibus permittentibus, licitè occidere, doceant. Et horum sententiam veriorem & rectiorem asse arbitramur.

XVIII.

Videamus de rebus, quas à nobis defendi posse, juris est notissimi: attamen ob solam illarum defensionem, sanguinem humanum profundere, illicitum & damnabile est.

XIX.

Quocirca, furem, cum rebus furto ablati, aufugientem, insequi, eiq; rem nostram eripere possumus: sed ob earum rerum jacturam vitandam, telo, vel bombardæ ictu eum trajcere, non licet.

XX.

Lex tamen XII. tabularum, furem uoclu deprehensum, occidere permittit, si id fiat cum clamore: interdum autem deprehensum, ita permittit occidere, si is se telo defendat, ut tamen æque cum clamore testificetur.

XXI.

Ab hac lege post, sic discessum est, ut tam nocturnum, quam diurnum furem, ita demum impune occidere nobis liceat, si parcere ei sine periculo nostro non potuimus.

XXII.

Famam quoq;, existimationem, honorem, & dignitatem

tatem nostram, salvam tueri, defendere, ac verbis propulsa-
re convenit.

XXIII.

Verum id quoq; cum ratione, sive moderamine incul-
patæ tutelæ fieri, necesse est, ut nimirum illa defensio, quæ
nos imperitos convitijs, & falso objectis criminibus, tue-
mur, non ad vindictam, sed famæ nostræ defensionem
tendat.

XXIV.

Proindè, si contumeliosa verba in aliquem dicantur,
potest is pro existimationis suæ, velut possessione tuenda,
conviciantem mendacij arguere, neq; eo nomine injuria-
rum teneretur.

XXV.

Ast injuria afficiens, injuria affectum vicissim de men-
dacio coarguere nequit: cum retorsionis nulla sit retorsio, &
ubicunq; defensio est licita, offensio semper sit illicita.

XXVI.

Interficere autem quenquam propter injuriam illatam,
jura non permittunt, sed iniquitatem injuriantis per legiti-
mos tramites expellere, ac quamcunq; injuriam, remedio
ordinario vindicare, concedunt.

XXVII.

Et quidem adversus eum, qui injuriam intulit, vel in-
ferri curavit, mandavitq; intra tempus jure definitum, sem-
per & in solidum, sed contra heredes non, nisi judicium per
litis contestationem à defuncto constitutum sit, judicio ex-
periri possumus.

XXVIII.

Qui justis motus causis, non animo diffamandi, sed
vera crimina pandendo, vel furem, vel meretricem appellat,
injuriarum non teneretur.

Ea.

XXIX.

Ea quoq; , quæ ex iracundiæ calore proficiscuntur, injuriarum actione non semper cohercentur.

XXX.

Forma defensionis in ratione recta, sive moderamine inculpatæ tutelæ consistit: quod ex offensionis justæ propulsatione, æstimandum, & judicis æqui arbitrio committendum, & ex circumstantijs causæ, temporis & modi definiendum esse, sentimus.

XXXI

Causa vertitur, vel in offensionis, vel in defensionis ratione, ac consideratione, itemq; in rixæ, & tumultus exordio & auctore. Nam qui primus vel percutit, vel rixam incipit, is non defendit, sed offendit: & qui percussus repercutit, vel rixam moventem lædit, is non offendit, sed defendit.

XXXII.

In temporis circumstantia id potissimum considerandum, ut vim vi propulsemus ex continenti, non ex intervallo. Illa enim tantum defensio & tuitio est, hæc ultio.

XXXIII.

Modus consistit, in necessitate defendendi præsentè, & extremo vitæ vel honoris periculo, & ut morte, non nisi imminentem mortem amoveamus.

XXXIV.

Quæritur, an ad modum, armorum paritas sit referenda? nos arithmeticam eorum parilitatem rejicimus: vim namq; & injuriam propulsare, armis venientem, armis depellere, insidiantem vel ferro petentem, occidere, aggressorem, percussorem, vel gladio latrocinantem, quocunq; modo, & quibuscunq; armis repellere ac perimere, impunè licet.

XXXV.

Et quamvis hæc non de vi qualibet, sed de jam imminente

nente vel illata, uti supra dictum, accipienda sint: tamen primum ictum expectandum esse, negamus: in casu vero, quando ex minis, vel armorum territione, præsens adest periculum, ad minas illas defensionem parare, & mortem imminentem occidere licere, neq; ob id occisorem pœna homicidij puniri, legum autoritate suffulti, adstruimus.

XXXVI.

Cedentem pugnis, armis repellere, nisi decrepitus vel imbecillis, à robusto quodam ac valido contundatur, jura non permittunt.

XXXVII.

Cæterum, moderamen prædictum excedens, atq; offendentem, interimens, non pœna L. Cornel. ordinariâ, sed mitiori, non pro delicto, sed pro excessu, punitur.

XXXIX.

Invasus ab aliquo, ad vim evitandam, in fugam se dare non tenetur.

XXXIX.

Quid si aggressor post vim illatam fugæ se committat, num defensori, fugientem persequi & occidere licet? Quod negamus.

XL.

Non inopportunè etiam hic queritur: An Evocatio ad *προνομιχία*, vel gladio, vel verbis injuriosis ac minacibus facta, pro tali offensione habenda sit, cui provocatus violentam propulsationem opponere, & cum provocante in arenam descendere impunè possit? Quod itidem modis omnibus negamus.

XLI.

Nam duella omni jure sunt prohibita, & diaboli fraude ac suggestione inventa, & plerumq; animam & corpus, vel utriusq; vel alterius interimunt. Atqui, inquit quidam,
B quod

quod elegerint NOBILITER mori. Respondet S. Augu-
stinus: melius vellent, HUMILITER: Sic enim, UTI-
LITER.

XLII.

Interim necessariam defensionem, quam nostro idiō-
mate *Nothwehr* / appellamus, minimè tollimus. Proinde si
inter duos lis sit exorta, & alter alteri obviam factus, gladio
evaginato alterum aggrediatur, utiq; iste arma vicissim arri-
pere, ac præsentem vim, amoliri potest, secundum ea, quæ
supra proposuimus.

XLIII.

Tractemus pauca de usu & processu. In iudicio hoc
Accusatorum personam gerunt, vel interempti vidua, vel he-
redes, vel etiam Fiscus: quin & cuius ex populo homicidium
vindicare, jure permitti non dubitamus. Accusati sive Rei
locum tenet Homicida.

XLIV.

Primum autem, actori seu accusatori incumbit, accu-
sationem libello comprehensam, exhibeat: dehinc Reus li-
tem negativè contestetur, exceptiones suas proponat, seq;
non dolosè, sed defensivè arma tractasse, ostendat.

XLV.

His ita legitimè propositis, responsionibusq; hinc indè
visis, Actori onus probandi intentionem, incumbit.

XLVI.

In numero harum probationum, haud postrema con-
fessio Rei conspicitur. Quæ vel simplex, vel qualificata est.
Illa omnium probationum, modò de facto constet, reputa-
tur firmissima: hæc, nisi probationibus Legitimis fulciatur,
neq; exceptionibus elidatur, Reum homicidam arguit, pœ-
namq; ordinariam ipsi irrogat.

Præ-

XLVII.

Præstendens defensionem, si eam per testes, alias inhabiles & non satis idoneos, probaverit, à pœna regulariter immunis erit.

XLVIII.

Præsumptiones quoq; , nec non conjecturæ, multum juvant Reum, & maximè eæ, quæ ex occisi attestacione, se scilicet solum, jacturæ vitæ suæ causam dedisse, vel quibus similibus causis, profluunt, & quandoq; Reum à Quæstionibus tutum reddunt.

XLIX.

Qui initio homicidium à se perpetratum negat, si postea defensionem allegare, eamq; probare velit, utiq; audiendus est, usq; adeò, ut non tantum post conclusionem, sed etiam post publicatam sententiam, defensionem allegare possit.

L.

Si verò occisus in agone mortis constitutus, fateatur, se injustè vulneratum esse, hocq; Eucharistia, sive juramento confirmet, num ob id solum, Reus ab heredibus occisi ad pœnam vocari possit, quæstionis est? Negamus.

LI.

Causa ventilatâ, Judex sententiam concipere, ac Reum vel condemnare, vel absolvere debet. Horum posterius in dubio justius, & ad misericordiæ rationem DEo reddendam, melius esse, non dubitamus.

ΠΑ-

ΠΑΡΕΡΓΑ.

I.

*Principes jus venandi in nemoribus, alijsq;
publicis locis, sibi solis hodiè vindicant, nec in eo à
subditis turbandi sunt.*

II.

*Cautio usufructuaria, à testatore in testamento
remitti nequit.*

III.

*Feudo alicui, in scio Domino, extra familiam le-
gato, aestimatio ejus non debetur.*

IV.

*Per subsequens matrimonium legitimatos, in
feudis succedere, usus Judiciorum probat.*

V.

*Feudum irrequisito Domini consensu aliena-
tum, domino aperitur.*

VI.

*Prestat hostem foris adoriri, quam domi expo-
stare.*

ΠΑΡΕΡΓΑ.

I.

Principes jus venandi in nemoribus, publicis locis, sibi solis hodiè vindicant, ne subditis turbandi sunt.

II.

Cautio usufructuaria, à testatore in testamento remitti nequit.

III.

Feudo alicui, in scio Domino, extra familiam, aestimatio ejus non debetur.

IV.

Per subsequens matrimonium legitima feudis succedere, usus Judiciorum probat.

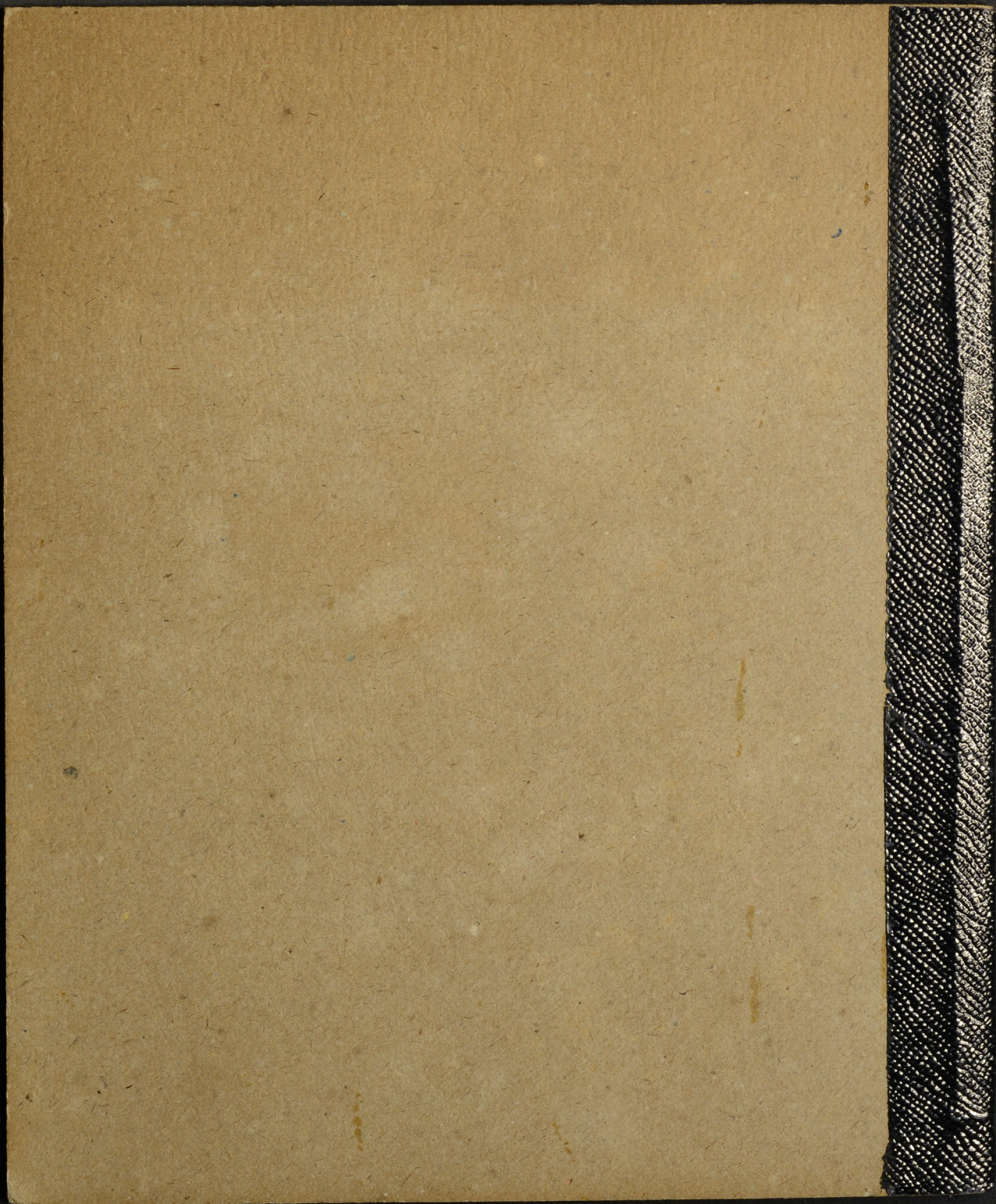
V.

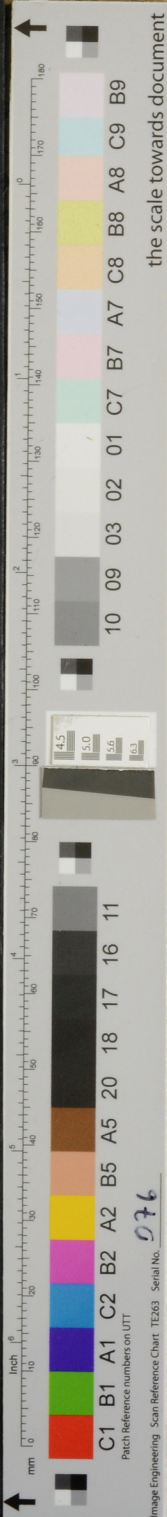
Feudum irrequisito Domini consensu, domino aperitur.

VI.

Præstat hostem foris adoriri, quam donare.

the scale towards document

pra dictum, accipienda sint: tamen pri-
randum esse, negamus: in casu vero,
armorum territione, praesens adest pe-
las defensionem parare, & mortem mi-
cere, neq; ob id occisorem poena homi-
nitate suffulti, adstruimus.

XXXVI.

nis, armis repellere, nisi decrepitus vel
quodam ac valido contundatur, jura non

XXXVII.

eramen praedictum excedens, atq; of-
ens, non poena L. Cornel. ordinaria, sed
cto, sed pro excessu, punitur.

XXXIX.

o, ad vim evitandam, in fugam se dare

XXXIX.

r post vim illatam fugae se committat,
ntem persequi & occidere licet? Quod

XL.

etiam hic quaeritur: An Evocatio ad
o, vel verbis injuriosis ac minacibus fa-
ne habenda sit, cui provocatus violen-
opponere, & cum provocante in are-
ne possit? Quod itidem modis omni-

XLI.

i jure sunt prohibita, & diaboli fraude
a, & plerumq; animam & corpus, vel
nterimunt. Atqui, inquit quidam,
B quod